

വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന ഒരു ലഘുപാഠം

മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥനയും ധൃപ്രാർത്ഥനയും

- മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥന അഥവാ തുമ്പ്ദേൻ
- അഞ്ചാം തുമ്പ്ദേനിലെ പിതാക്കന്മാർ
- ധൃപ്രാർത്ഥനകൾ

1. മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥന അഥവാ തുമ്പ്ദേൻ

തുമ്പ്ദേൻ എന്ന സുറിയാനി വാക്കിന് എന്നാൽ വീണ്ടും എന്നാണർത്ഥം. ശുശ്രൂഷക്കാരൻ ഉറക്കെ ചൊല്ലുന്ന ആറു പ്രാർത്ഥനകൾ തുമ്പ്ദേൻ എന്ന് അവാക്കിൽ ആരംഭിക്കുന്നതിനാൽ അത് ഈ മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥനയുടെ പേരായി. Diptychs എന്നാണ് ഇതിന്റെ ശരിയായ പേര്. രണ്ടായി മടക്കാവുന്ന എഴുത്തുപലകയ്ക്കാണ് Diptych എന്നു ഗ്രീക്കിൽ പറഞ്ഞിരുന്നത്. പലകയിൽ വിശ്വാസികളുടെയും മേൽപട്ടക്കാരുടെയും പരിശുദ്ധന്മാരുടെയും, പേരുകൾ എഴുതി വി.കുർബാനയിൽ വായിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ആ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് തന്നെ ഡിപ്ററിക് എന്ന പേരുണ്ടായത്.

ജീവനോടിരിക്കുന്നവരെയും വാങ്ങിപ്പോയവരെയും ഈയവസരത്തിൽ ഓർത്തു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. സഭയ്ക്കു മൃഴുവനും വേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനകളാണിത്. ആറു പ്രാർത്ഥന കളാണു ശുശ്രൂഷക്കാരൻ ചൊല്ലുന്നത്. അതിൽ ആദ്യത്തെ മൂനെണ്ണം ജീവനോടിരിക്കുന്ന വർക്കുവേണ്ടിയും, പിന്നീടുള്ളവ വാങ്ങിപ്പോയവർക്കുവേണ്ടിയും ആണ്. ശുശ്രൂഷക്കാരാൻ ഒരു പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലുമ്പോൾ അതേ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു തന്നെ മറെൊരു പ്രാർത്ഥന പട്ടക്കാരൻ രഹസ്യമായി ചൊല്ലുന്നുണ്ട്. ജനങ്ങൾ കുറിയേലായിസ്സോൻ ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞ്, പട്ടക്കാരൻ അതേ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുതന്നെ പരസ്യമായി പ്രാർത്ഥക്കുന്നുണ്ട്. ശുശ്രൂഷക്കാരൻ ചൊല്ലുന്ന പ്രാർത്ഥനകളും, പട്ടക്കാരൻ രഹസ്യമായും പരസ്യമായും ചൊല്ലുന്നവയുൾപ്പെടെ 18 പ്രാർത്ഥനകളാണു മദ്ധ്യ്സ്ഥ പ്രാർത്ഥനയിൽ (Diptychs) ഉള്ളത്.

ജീവനുള്ളവരും മരിച്ചവരും ഒരേ ക്രിസ്തുശരീരത്തിലെ അംഗങ്ങളാണെന്നുള്ള യാഥാർത്ഥ്യം അനുഭവിച്ചറിയുന്നത് വി. കുർബാനയിലൂടെയാണ്. മാമോദീസായിൽ ക്രിസ്തുവിനോട് ചേർക്കപ്പെട്ട സകല മനുഷ്യരെയും ഉൾക്കൊണ്ടാണ് സഭ വി. കുർബാന അർപ്പിക്കുന്നത്. വിശുദ്ധസഭയുടെ മക്കൾക്ക് അന്യോന്യം ഐക്യവും അഭിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടാകുവാനും അവർ സുകൃതമുള്ളവരായി തീരുവാനും, മദ്ധ്യസ്ഥത അർപ്പിക്കുന്നു. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെമേൽ എന്നപോലെ വാങ്ങിപ്പോയവരുടെമേലും, ക്രിസ്തു കരുണ ചെയ്യുവാനും നാം അപേക്ഷിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധന്മാരുടേയും വിശ്വാസികളായ വാങ്ങിപ്പോയവരുടെയും സാന്ത്വീദ്യത്തെയും അവരോടു നമുക്കുള്ള സംസർഗത്തെയും നാം അനുസ്മരിക്കുന്നത് മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയാണ്. ശെമ്മാശ്ശൻ ചൊല്ലുന്ന ഒന്നാമത്തെ മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥനയിൽ സത്യവിശ്വാസികളായ എല്ല മേൽപട്ടക്കാരെയുമാണ് ഓർക്കുന്നത്. പ്രത്യേകിച്ച് സഭാതലവന്മാരായ അന്യോക്യയിലെ മാർ ഇസ്രായീമിനെയോസിനെയും, പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കായായ മാർ ബസേലിയോസിനെയും യെറുശലേമിലെ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിനെയും, അതാതു ദ്രോസന മെത്രാപ്പോലീത്തായെയും പേരെടെത്തുപറഞ്ഞു അനുസ്മരിക്കുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ തുമ്പ്ദേനിൽ വിശ്വാസികളായ എല്ലാവരെയും, മൂന്നാമത്തേതിൽ, സത്യവിശ്വാ

സികളായ ഭരണകർത്താക്കളെയും ഓർക്കുന്നു.

4,5,6 തുമ്പ്ദേനുകൾ വാങ്ങിപ്പോയവരെ ഓർക്കുന്നവയാണല്ലോ. ഇവയിൽ നാലാം തുമ്പ്ദേനിൽ ദൈവമാതാവ്, ശ്ലീഹന്മാർ തുടങ്ങി എല്ലാ വാങ്ങിപ്പോയ പരിശുദ്ധന്മാരെയും ഓർക്കുന്നു. അഞ്ചാം തുമ്പ്ദേനിൽ ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസത്തിന് അടിസ്ഥാനമിട്ട മൂന്നു സാർവ്വത്രിക സുന്നഹദോസുകളെയും, വിശ്വാസ സംരക്ഷണത്തിനായി അനവരതം യത്നിച്ച പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരെയും ഓർക്കുന്നു. നിഖ്വാ (325), കുസ്തന്തീനോ പോലീസ് (381), എഫെസുസ് (431) എന്നിവയാനു മൂന്നു സുന്നഹദോസുകൾ. കൂടാതെ താഴെപ്പറയുന്ന പിതാക്കന്മാരെയും അനുസ്മരിക്കുന്നു.

2. അഞ്ചാം തുമ്പ്ദേനിലെ പിതാക്കന്മാർ

- യെരൂശലേമിലെ ഒന്നാമത്തെ മേൽപ്പട്ടക്കാരനും, കർത്താവിന്റെ സഹോദരനുമായ മാർ യാക്കോബ്.
- അന്യോക്യയിലെ മേൽപ്പട്ടക്കാരനായിരുന്ന മാർ ഇസ്രായീമിനോസ്. ഇദ്ദേഹം എ.ഡി. 115ൽ റോമിൽ വച്ച് സിംഹങ്ങൾക്ക് ഇരയായി രക്തസാക്ഷിമരണം പ്രാപിച്ചു.
- റോമിലെ മാർ ക്ലീമീസ് (+97 എ.ഡി.)
- ദീവനാന്ത്യോസ് : ഈ പേരിൽ പല പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ സഭയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അലക്സാന്ത്രയിലെ മേൽപ്പട്ടക്കാരൻ മാർ ദീവനാന്ത്യോസ് (+264), ദീവനാന്ത്യോസ് അരയോപമഹറാ എന്ന തുലികാ നാമത്തിൽ അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിയ ഒരു പിതാവ് (500 ഏ.ഡി) എന്നിവരെയാണ് ഇവിടെ സ്മരിക്കുന്നത്.
- അലക്സാന്ത്രിയായിലെ മാർ അത്താനാസ്യോസ്(+373 ഏ.ഡി) 325 ൽ നിഖ്വാ സുന്നഹദോസിൽ വച്ച് അറിയോസിന്റെ വേദപിവരിതത്തിനെതിരെ സത്യവിശ്വാസം ഉറപ്പിക്കുന്നതിൽ മുഖ്യപങ്കു വഹിച്ചത് ശെമ്മാശ്ശനായ മാർ അത്ഥാനാസ്യോസ് ആയിരുന്നു. പിന്നീട് അദ്ദേഹം അൽക്സാന്ത്രിയായിലെ മേൽപ്പട്ടക്കാരനായി.
- മാർ യുലിയോസ് ; റോമിലെ മേൽപ്പട്ടക്കാരാനായിരുന്നു. (+325)
- കൈസറിയായിലെ മേൽപ്പട്ടക്കാരനായിരുന്ന വലിയ മാർ ബസേലിയോസ് (379)
- ഗ്രിഗോറിയോസ് എന്ന പേരുകൊണ്ട്, നിസ്സായിലെ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിനെയും (+395), നാസിയാൻസിലെ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിനെയുമാണ് അനുസ്മരിക്കുന്നത്. ഇതിൽ ഒന്നാമത്തെ പിതാവ്, വലിയ മാർ ബസേലിയോസ്സിന്റെ ഇളയ സഹോദരനും, രണ്ടാമൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉററ സുഹൃത്തും ആയിരുന്നു.

(തുടരും...)

INTRODUCTION TO THE OLD TESTAMENT

The second book of Moses commonly called exodus

Get up leave takeoff.... These words are good ones for those trapped or enslaved. Some resist their marching orders preferring their present surroundings to a new, unknown environment. It’s not easy to trade the comfortable security of the known for an uncertain future. But what if God gives the marching order to move? Will we follow His lead? Exodus describes a series of God’s calls and responses of His people. The book of Exodus bears witness to the religious meanings of what took place, namely, God’s action to deliver His people from bondage and to bind them to Him in covenant. The book discloses an interweaving of traditions, which preserve both the original Mosaic tradition as well as the interpretations of subsequent generations. It falls into two major sections:

- Israel’s emancipation from Egyptian bondage and the pilgrimage to Sinai (Ch : 1-18) and
- Israel’s sojourn at Sinai, where the covenant war was made and the laws governing life and worship were promulgated (Ch: 19 – 40)

At the center of the event stood Moses who was called to be the agent in delivering Israel from slavery, to be the interpreter of God’s redemptive work, and to be the mediator in the covenant. Each tradition portrays him in a somewhat different light, but the whole account testifies to his massive influence upon subsequent history. Indeed it was Moses who laid down the spiritual foundations of Israel’s faith, upon which later generations were built. Four hundred years had passed since Joseph moved his family to Egypt. These descendants of Abraham has now grown to over three million. To Egypt’s new Pharaoh, these people of Hebrews were foreigners, and their numbers were frightening. Pharaoh decided to make them slaves so they would not upset his balance of power. As it turned out, that was his biggest mistake, for God then came to the rescue of His people. Though a series of strange events, a Hebrew boy named Moses became a prince in the palace of Pharaoh’s and then turned into an outcast in desert land. God visited Moses in the mysterious flames of a burning bush, and after some discussion, Moses agreed to return to Egypt to lead God’s people out of slavery, Pharaoh was confronted, and through a cycle of plagues, and promises made and broken, Israel was liberated from his grasp.

It was no easy task to mobilized this mass of humanity, but they marched out of Egypt, through the Red sea, and into the desert behind Moses and the pillars of cloud and fire. Despite continual evidence of God’s love and power, the people complained and began to yearn for their days in Egypt. God provided for their physical and spiritual needs with food and a place to worship. But he also judged their disobedience and unbelief. Then in the dramatic Sinai meeting with Moses, God gave His lawn for righteous living. God led Moses and the nation of Israel, and he wants to lead us as well.

Purpose:- To record the events of Israel’s deliverance from Egypt and development as a nation.

Author: - Moses

Place where written :- In the desert during Israel’s wanderings, somewhere in the Sinai Peninsula.

Date Writer: - 1450 – 1410 B.C.

Setting: - Egypt, God’s people, once highly favored in the land, are now slaves. God is about to set them free.

Key verses: -Exodus : 3:7:10

Key people: - Moses, Miriam, Pharaoh, Jethro, Aaron, Joshua, Bezalel

Key places: - Egypt, Goshen, Nile river, Midian, Red Sea, Sinai Peninsula, Mount Sinai
Special features: - Exodus relates more miracles than any other Old Testament book and is noted for containing the Ten Commandments.

Mega Themes: - Slavery, rescue / redemption, Guidance, Ten Commandments, The nation.

Exodus is the second section of the Pentateuch and deals with fortunes of Israel, subsequent to the propitious times of Joesph’s governorship. It records the two great culminating points in the history of Israel; the deliverance from Egypt and the giving of the law. Heneceforth the events of Exodus hold a central place in God’s revelation of Himself to His people.

The Ten Plagues :

The first Plague : Water turns into blood (Ch.7: 14 - 24)

The second Plague : Frogs (Ch.7: 25 - 8 : 15)

The third Plague : Gnats (Ch.8 : 16 - 19)

The fourth Plague : Flies (Ch.8 : 20 - 32)

The fifth Plague : Against Livestock (Ch.9 : 1 - 7)

The sixth Plague : Boils (Ch. 9: 8 -12)

The seventh Plague : Hailstorm (Ch. 9:13-35)

The eighth Plague : Locusts (Ch. 10: 1-20)

The ninth Plague : Darkness (Ch. 10:21-29)

The tenth Plague : Announced the death of first born (Ch. 11-12)

THE STUDY OF SACRAMENTS - HOLY BAPTISM (... Cont)

Baptism Formula : Candidates received baptism ‘in the name of Jesus Christ / Lord Jesus’ (Act 2:38; 10:48; 8:16; 19:5). The term ‘baptizo’ is seen more often in 1 Corinthians than any other letters of St. Paul. The passage 1:12-17 presents a clear allusion to the baptismal confession or possibly of a baptismal formula, ‘into the name of Christ’. St. Paul criticizes the division in the Corinthian church and asks them why they labeled themselves saying: “I belong to Paul”, “I belong to Apollos”, “I belong to Cephas “and “I belong to Christ”? The final question alludes to baptismal formula “baptism into the name Christ”. Sometimes Paul use a shorter phrase, “baptized into Christ” or “to Christ” (Rom 6:3, 4; Gal 3:27).

In Mt 28:19-20 we can see the Great Commission by our Lord, Vs. 19 gives a baptismal formula, baptize ‘in the name of the Father and of the Son of the Holy Spirit’. This is the formula that the Church continues to use at the time of baptism. Some scholars say that “baptism in the name of Jesus Christ” was not a spoken formula, but it shows faith in Jesus Christ and marked it out from the baptism of others. Others disagree with this. The earliest description of Christian baptism found in the Didache. It probably comes from the beginning of the second century. Didache 9.5 speaks of both the formula ‘in the name of the Lord’ and of the Trinitarian formula. This shows that both these formula were in use. During the New Testament times, the triune formula and its theology were in its formation (1 Cor 12:3-6; Eph 4:4-6; 1 Pet 1:2).

Receiving of the Holy Spirit : Usually, baptism was followed by the reception of the Holy Spirit. Conversion of St. Paul is reported three times in the Acts of the Apostles (9:1-19; 22:6-16; 26:12-18). His baptism is mentioned in the first two accounts. In the first account, Ananias, a disciple of the Lord from Damascus was sent to Paul to recover him from the after-effects of the Damascus experience. Ananias explain the intention of his coming to Paul by laying his hands on him, “Brother Saul, the Lord Jesus, who appeared to you on your way here, has sent me so that you may regain your sight and be filled with the Holy Spirit” (9:17). But, some argue that the imposition of hands brings two immediate effects: the regaining of sight and the receiving of the Holy Spirit. But, the text gives us different information. The first effect of the laying on of hands is reported in vs.18, which tells that “...and immediately something like scales fell from his eyes, and his sight was restored. Then he got up and was baptized”. The receiving of the Holy Spirit would have been after baptism; the text is silent about this second effect.

Samaritans received baptism in the name of the Lord Jesus. This was clearly water baptism. When the apostles at Jerusalem heard that Samaria had received the word of God, they sent peter and John to them (Acts 8:14). By Prayer and lying on of hands the Samaritans received the Holy Spirit (vs.15, 17). Acts 19:1-7 reports baptism of the twelve disciple of John the Baptist in the name of the Lord Jesus and receiving of the Holy Spirit. This is the only passage in the New Testament of a re-baptism. Why did it occur here, when we do not read of Jesus’ disciples being re-baptized? Possibly there was an inadequacy in their faith about Jesus as well as in their knowledge about the Holy Spirit. When Paul had laid his hands on them the Holy Spirit came upon them, and they spoke in tongues and prophesied. But in the case of Cornelius, the gift of spirit was received before baptism (Acts 10:48). Here, the Holy Spirit was given in order to convince peter to baptize the Non-Jews. We can infer this from Peter’s defense to the Christians in Jerusalem, “The Holy spirit fell upon them just as it had upon us at the beginning”(11:15). If then God gave them the same gift that he gave us when we believed in the Lord Jesus Christ, who was I that I could hinder God?”(15:17). the purpose of this special occurrence of the coming of the Holy Spirit is evident from the words of Peter. The baptism of the Holy Spirit on Non- Jews compels Peter to give them water baptism.

2 Cor 1:21, 22 is an allusion to baptism, “but it is God who establishes us with you in Christ and has anointed us, by putting his seal on us and giving us his Spirit in our hearts as a first installment”. Here, it is generally understood that the seal is baptism and the giving of the Spirit is the post-baptismal anointing. Jn 3:1-10 an important text for Christian baptism. New life through the Holy Spirit is emphasized here. Jesus’ answer to Nicodemus, “... no one can enter the kingdom of God without being born of water and Spirit” (vs.5) is noteworthy. The account of Paul’s baptism includes a calling on the name of Jesus Christ, the removal of since, being filled with the Holy Spirit, and reception into a local community. Paul’s conversion and baptism confirm that baptism was an established Christian custom quite early.

Cont...

Cont...